

Recensie: Harry Potter in concert****1/2

Sportpaleis Merksem
zaterdag 18 maart 2017

foto © Gracia Live

Recensie:

De hype rond Harry Potter is nog lang niet gaan liggen. Integendeel, de tovenaars heeft nog behoorlijk wat volgers. Het bewijs daarvan was het succes van de expo in Brussel vorig jaar én de opkomst voor Harry Potter in concert in het Sportpaleis. Zo'n 8000 toeschouwers tekenden er naar verluidt present om het Nationaal Orkest van België en het (vrouwen)koor van Fine Fleur de eerste film Harry Potter and the Philosopher's Stone te zien voorzien van live muziek. Eind dit jaar, op 29 december 2017, volgt het tweede deel: Harry Potter and the Chamber of Secrets in dezelfde zaal.

Erg hedendaagsDe film is intussen zestien jaar oud, wat voor het medium waar alles zeer snel verandert (montagetechnieken, special effects, enz.) een eeuwigheid is. Opvallend, en daar zijn we het absoluut eens met enkele meisjes die met ons de zaal verlieten, is dat de prent nog steeds erg hedendaags aanvoelt. Neem nu bijvoorbeeld de scène waar Potter voor het eerst Zwerkbal speelt. Dat is nog steeds erg goede cinema, een knappe actiescène, waarbij Potter de Snaai als eerste moet proberen te vangen op de snelste bezem allertijden: de Nimbus 2000.

Herkenbaar Hoewel we de hype 16-jaar geleden volledig aan ons voorbij lieten gaan, merken we wel waarom de reeks erg geliefd is. De personages die Rowling maakte, zijn erg herkenbaar. Hagrid die zijn mond voorbijpraat en daardoor problemen veroorzaakt, Ron die zich opoffert voor zijn vrienden tijdens een spel schaken, Hermelien Griffel (erg goed neergezet door de jonge Emma Watson): het slimme meisje van de groep maar ook een wijsneus die na examens vertelt hoe simpel het allemaal wel was, terwijl de rest daar anders over denkt, Marcel die de braafste is van de groep en de regeltjes nauwgezet wil volgen, en Harry uiteraard die zwaar achtergesteld werd bij zijn oom en tante en vaststelt dat zijn neef wel erg materialistisch en rotverwend werd. Potter is dé held die weliswaar zijn vrienden nodig heeft om datgene te bereiken wat ie bereiken wil: het opnemen tegen de duistere krachten van Voldemort, die Harry's ouders vermoord heeft.

Humor Daarnaast vindt alles plaats in Zweinstein, een school met vier afdelingen: Griffioendor, Ravenklauw, Huffelpuf en Zwadderich. Potter en zijn vrienden zitten in de eerste afdeling. Zij proberen zo veel mogelijk punten te winnen (en er zo weinig mogelijk te verliezen). Op het einde van de film worden de punten uitgereikt. Ook dat is herkenbaar en spannend. Net als de jongens-meisjes tegenstellingen en de humor daarrond: 'We hebben negatieve invloed op haar.' (Ron tegen Harry over Hermelien nvdr.). En verder zijn er de talloze mislukkingen: een veer laten zweven, de eerste keer vliegen op een bezem, of met de toverstaf zwaaien, wat op de lachspieren werkt maar o zo herkenbaar is. Leren via trial and error dus. En verder spreken perron 9¾ van King's Cross Station in Londen, een onzichtbaarheidsmantel, een Noorse bultrug draak, een driekoppige hond ('Pluisje') die de toegang naar de Steen der Wijzen bewaakt, nog altijd tot de verbeelding.

Publiek als supporters Wat erg leuk was in het Sportpaleis, was dat de dirigent de fans opriep om te juichen en te applaudisseren voor hun favoriete personages. Dat maakte de live beleving helemaal compleet alsof we aan het supportereren sloegen voor een live spektakel/wedstrijd. Ook tijdens de aftiteling, toen het NOB de score van John Williams nog tot het einde ervan speelde, volgde er applaus. Toen de namen verschenen van Maggie Smith (professor Anderling), Alan Rickman (Sneep)

die begin 2016 aan kanker overleed, en Emma Watson (Hermelien Griffel) die nu te zien is als Belle in 'Beauty and the Beast' kregen die alledrie applaus.

Eerste viool John Williams die onder andere ook de soundtrack van Star Wars, Indiana Jones en Schindler's List schreef, stond ook in voor die van Harry Potter. Het NOB zette samen met Fine Fleur in het Sportpaleis een piekfijne interpretatie neer. De kopers mochten stevig doorklinken voor officiële gelegenheden (Zwerkbal, en andere momenten die het geluid van plechtstatigheid nodig hadden), terwijl belletjes en harp instonden voor de magie, het vrouwenkoor voor het buitengewone (de scène in de bank waar de kluis geopend wordt, of wanneer Harry zijn ouders ziet in de Spiegel van Neregeb). Maar het opvallendst van al is de keuze van Williams om enkel de eerste viool te laten spelen in de trapscène waar de eerstejaars voor het eerst kennis maken met professor Anderling, erg sterk neergezet door Maggie Smith overigens.

De opvallendste quote uit de film is wellicht van Albus Perkamentus (Richard Harris) wanneer Potter in de Spiegel van Neregeb kijkt: 'Hou je niet vast aan je dromen.' Een nog steeds erg atypische uitspraak in een film voor jongeren.

< Bert Hertogs >